

COTTONWOOD COVE

*Into
the
Tide*
Sodrásban

LAURA PAVLOV

COTTONWOOD COVE

*Into
the
Tide*
Sodrásban

LAURA PAVLOV

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Laura Pavlov: *Into the Tide*
First published independently in 2023

Fordította
Lévai Márta

Szerkesztette
Hudácskó Brigitta

Borítóterv
Emily Wittig Designs

ISBN 978-963-636-808-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Laura Pavlov 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Lévai Márta 2026

Mindenkinek, aki valaha is úgy érezte, nem elég jó...

*ne feledd, hogy
igenis AZ VAGY!*

Légy bátor!

Légy magabiztos!

Légy rettenthetetlen...

MENTEGETŐZÉS NÉLKÜL VÁLLALD ÖNMAGAD!

Mert elég jó vagy.

Szeretettel ~ Laura

ELSŐ FEJEZET

...

Hugh

Letettem a hátsómat a Reynolds' pultja előtti székre. A helyet néhány hónappal korábban nyitottam, és azonnal szépen beindult az üzlet. Emellett egy ideje én vezettem a szüleim kocsmáját meg az étkezdéjüket is, így hát nem túlzás azt állítani, hogy alig maradt időm alvásra. Nem számítottam rá, hogy ennyire közkedvelt lesz az éttermem, de szinte a nyitás pillanatától özönlöttek hozzánk az emberek. Szűkében voltunk a munkaerőnek, ezért muszáj volt valahonnan segítséget szereznem.

Kinyílt az ajtó, a kinti napfény egy pillanatra elárasztotta a helyiséget, megvilágítva a csapospult márványlapját meg a rusztikus deszkapadlót. Travis és Brax, a két legjobb barátom lépett be, az ajtó becsapódott utánuk.

– Bocs, hogy késtünk. Hoztunk szendvicseket! – mentegetőzött Travis, majd elindult felém, és feljebb emelte a kezében tartott papírtasakot.

– Kösz! – Leugrottam a bárszékről, és a pultot megkeverülve a hűtőhöz léptem, hogy elővegyek magunknak néhány italt. – Kértek sört?

– Még szép! – Brax kihúzott egy bárszéket, és leült a pulttal szemben. Nem az a fajta ember, aki visszautasítaná a sört.

– Én nem, kösz. Még muszáj visszamennem dolgozni, úgyhogy jobb, ha a víznél maradok. Azok a szerencsétlenek egy szöveget sem képesek beverni, ha nem állok ott a hátuk mögött – morgolódott Travis.

Ezen elnevettem magam, és mindenkinek a kezébe nyomtam az italát Travis építési vállalkozó, ő felügyeli a városban folyó építkezések többségét. Amikor az emberei az én éttermemen dolgoztak, egy percre sem álltak meg, és egyetlen napot sem csúsztak. Meg kell hagyni, Travis hihetetlenül mogorva alak, de nagy szerencsénkre Braxszel meg velem óvodáskorunk óta jóban van, ezért általában elviseli a társaságunkat.

– Nem lehet, hogy már megint nem bízol bennük, és minden lépésüket ellenőrizni akarod? – néztem rá felvont szemöldökkel, miközben kibontottam a szendvicsemet.

– Jó kérdés – helyeselt Brax tele szájjal. – Lássuk be, Trav, elég nagy seggfej tudsz lenni, ha melóról van szó. Nem lehet, hogy megint rád tört a kontrollmánia?

Braxé Cottonwood Cove legnagyobb ingatlanos cége, de nála lazább vállalatvezetőt még nem hordott a hátán a föld. A két haverom két végletet képvisel abban, ki mennyire veszi komolyan az élet dolgait. Ami engem illet, én valahol kettejük között helyezkedem el a skálán.

– Jaj, ugyan már! Mi mást tehetnék, ha egyszer akárhányszor odanézek, azt látom, hogy csak töketlenkednek? – csóválta a fejét Travis, aztán egy ideig összehúzott szemmel tanulmányozta az arcomat. – Fáradtnak tűnsz, öreg. Úgy látom, megérett az idő, hogy Lila megérkezzen felmentő seregnek. – Travis húga arra készült, hogy néhány hónapra hazaköltözik, és hajlandó kisegíteni az étteremben.

– Hát igen. Annak tűnsz. Ha így haladsz, te is olyan lesz, mint Trav, és két kontrollmániással halálbiztosan nem tudok megbirkózni – nyúlt a söréért Brax.

– Jó meglátás, tényleg a nyakamig ér már a szar. Ennél jobbkor nem is jöhetne egy megbízható ember, még ha csak ideiglenes megoldás is. – Haraptam egyet a pulykahúsos-rozkenyeres szendvicsből, és lemondóan megvontam a vállamat.

Travis továbbra is rám meredt.

– Ezt a kócerájt sem kis feladat vezetni, és te mellette még a Burger&Sörben meg a Garrity’snél is helyt akarsz állni. Ideje lenne belátnod, haver, hogy nem tudsz egyszerre három helyen lenni. És akkor még azt is pedzegeted, hogy a városban is terjeszkedni akarsz?! Muszáj átgondolnod, hogyan tudod ezt az egészet kézben tartani. Lila zse-niális, úgyhogy a következő pár hónapban remélhetőleg segít majd kitalálni, mit hogyan érdemes.

Travisnek igaza volt, nem győztem a munkát. Miután apám nyugdíjba vonult, az én nyakamba szakadt a családi vállalkozás, és amióta megnyitottam ezt a helyet is, egyszerűen nem tudtam annyifelé szakadni.

– Nem hittem volna, hogy valaha ezt mondom, de egyet-értetek. Márpedig tudod, mennyire utálok egyetérteni vele bármiben is – bökött hüvelykujjával Travis felé Brax. – Ha nem szerzel minél hamarabb segítséget, ki fogsz nyiffanni, barátom.

– Igaz – ismertem el. – Utálok, ha valaki belekotnyeleskedik az üzletbe, az köztudott, de Hógolyóban megbíz-nék – tettem hozzá, miután lenyeltem a falatot. Lilára gyerekkorunkban ragadt ez a becenév, és azóta így emle-gettem.

Nem akartam másokat terhelni a bajaimmal. A testvé-reimet túlságosan lefoglalta a saját munkájuk, a legkisebb húgom, Georgia pedig, aki decemberben készült diplomá-zni, ezekben a hónapokban nyári egyetemre járt. Az hét-szenség, hogy egy panaszszót sem fognak hallani tőlem.

– Mondom, szerintem Lila marha sokat fog segíteni. Utána meg majd kitalálhatod, érdemes-e több teljes munkaidős embert alkalmaznod. Biztosra veheted, hogy helyre teszi a dolgokat. – Travis a csipszes zacskó után nyúlt.

– De a melótól eltekintve is rohadtul feszültnék tűnsz, amiből arra következtetek, hogy ha már alvásra nem használod az ágyadat, másra sem nagyon – állapította meg Brax, és harsányan felnevetett. Bosszantott, hogy ez a seggfej ennyire mókásnak találja az elhúzódozó szingliségemet. Két hónapja egy estét sem töltöttem az otthonomtól távol, és ha akadt egy kis szabadidőm – ami nemigen fordult elő –, azt alvásra fordítottam. De persze így sem volt elég.

– Köszí a látteleket, faszfej!

– Nincs ezzel semmi gáz, haver. Emberek vagyunk. Te például idegesítően hisztérikussá válsz, ha nem kapod meg a kellő női figyelmet. Ne szégyelld, hogy vágysz egy kis lazításra!

– Jaj, ugyan már... Épp eleget kamatylol – emelte égre a tekintetét Travis. – Hugh-nak sosem volt gondja azzal, hogy megszerezze magának a „kellő női figyelmet”.

– Még az is lehet, hogy belefáradtam. Öregszem! – Szúrós pillantást vetettem Travisre, és megjegyeztem: – Nem mindenki olyan szerencsés ám, hogy feleségül veheti a gimi legjobb csaját!

Rágás közben elmerülten bólogatott, aztán a vizéért nyúlt.

– Jaj, még a végén megsajnállak! Nem én vagyok a nagy Hugh Reynolds, Cottonwood Cove legnagyobb Casanovája.

– Azért neked sincs szégyellnivalód, öreg, ne szerénykedj! – vágtam vissza. – Nem illik hozzád.

– Ugyan már, még hogy szerény! A srác a szót sem ismeri – vigyorgott Brax, és Travis felé fordult. – Még mindig nem bírom felfogni, hogy mondhatott Shay igent neked.

Amióta meg még arra is vállalkozott, hogy kihordja az ivadékokat, öregem, szavakat sem találok. De persze ajándéknak ne nézd a fogát.

– Hidd el, egyikünk sem érti – morogta Travis.

– Nincs nála jobb! El ne cseszd! – A poharamért nyúltam, és kortyoltam egyet a kólámból. Csak nemrég derült ki, hogy Shay gyereket vár, és Travis még szoktatta magát a gondolathoz, hogy hamarosan apa lesz. – Amúgy Hógolyó itt volt este Delilah-val, Sloane-nal és Rinával. Még mindig dühös vagy rá, amiért visszajött?

Travis válla megfeszült a húga neve hallatán, aki úgy döntött, egy pár hónapot itthon tölt. Azt inkább nem említettem, milyen benyomást keltett bennem Lila előző este. Mindig is helyes, jópofa kiscsaj volt, de amikor négy éve elköltözött Cottonwood Cove-ból, a szememben inkább gyerek volt, mint nő. Na, hát ez már nem így volt, Lila Jamest többé a vak se nézte volna gyereknek. Végzett az egyetemen, és most hazajött egy időre. Annak idején azért neveztem el Hógolyónak, mert olyan sokszor megnézte a Hófehérkét, hogy betéve tudta minden mondatát.

Travis imádta a feleségét, Shayt, de aki egy kicsit is ismerte a srácot, tudta, hogy a húgáért is rajong. Gyerekként nem kevés vihart átéltek együtt, és emlékszem, Travis milyen éberén vigyázta a kistesója minden lépését. Meg sem tudnám számolni, hány ellenséges alakot fenyegettünk meg Lila védelmében az évek során.

Amikor a kiscsajt felvették teljes ösztöndíjjal Chicagóba, a Northwesternre, Travis melle olyan büszkén dagadozott, mintha a siker az övé is lenne. De a szép fejleménynek volt egy hátulütője is, az, hogy Trav itt maradt egyedül. Néha láttam rajta, milyen nehéz számára a tudat, hogy a húga olyan messze került tőle, miután sok éven át ketten küzdöttek a világ ellen.

– Nem volt hajlandó nálunk megszállni, mert azt mondja, az ifjú házások maradjanak csak szépen kettesben. Hogy szükségünk van privát szférára, most, hogy jön a baba. Ami baromság. Apánk mostanság kész katasztrófa, de Lila ragaszkodik hozzá, hogy megpróbáljon segíteni rajta. A csaj rohadtul makacs, és rohadtul hűséges. Túl jólelkű! Most is megpróbál megbirkózni a fater elviselhetetlen szarságaival. Nem lehet könnyű alkalmazkodnia hozzá, miután éveken át mással sem foglalkozott, mint a tanulással meg versenyzéssel, de most ennek az időszaknak már vége. Bármennyire is szeretném, hogy megint közelebb lakjunk egymáshoz, azt mindenáron el akarom kerülni, hogy apánk belerángassa a hülyeségeibe, meg hogy Lila a folyamatos süketelését hallgassa. Ennél sokkal többet érdemel – csóválta a fejét Travis.

– Bazmeg, Trav, nyugodj már le! A húgod felnőtt, érett nő. Tegnap este én is találkoztam vele, amikor beugrottam ide egy sörre ezzel a seggfejjel – Brax úgy vonta fel a fél szemöldökét, mintha gyanakodna, hogy nem emlékszem. – Épp csak egy pillanatra láttam, mert már indultak, de öregem, a kishúgod tényleg egész jó nő lett! – Fütttyentett is hozzá, mert tudta, hogy Travist fel fogja idegesíteni vele. Időnként találkoztunk Lilával, míg egyetemre járt, és mindig igyekeztünk kiborítani Travist a lelkendezésünkkel, hogy a testvére egyre vonzóbb.

– Elmész te a francba! Lilát ne nézd férfiszemmel! Hiszen még nagyon fiatal. Messze van attól, hogy felnőttnek lehessen nevezni. – Travis figyelmeztető pillantást vetett Braxre. – De az igaz, hogy tényleg durván okos, máskülönbben nem ajánlottak volna neki állást egy olyan komoly cégnél, mint az, ahol gyakornokoskodott. Ha nem lettek volna annyira meglepődve vele, biztos nem lennének olyan jó fejek, hogy megvárják a munkakezdéssel a szep-

tembert, hogy egy kicsit istápolhassa itt a faterunkat. Pedig ha valaki, hát apánk nem fog megváltozni. Nem is értem, Lila mi a fenéért ragaszkodik annyira hozzá, hogy itt dekoljon miatta.

Tisztában voltam vele, miért akarja óvni a hűgát. Nekem is van kettő, akikért a bátyáimmal mindig kiállunk. De a kettőt egy lapon sem lehetett említeni, mert minket két szülő nevelt, akik minden lépésünket vigyázták, Lilára viszont senki nem vigyázott, leszámítva Travist, mert az apjuk évek óta egy lépést sem tett a gyerekeiért.

– Hagyd már rá, ha akar, hadd jöjjön vissza, hadd töltsön el egy kis időt veled meg Shayjel – mondtam Travisnek. – Hátha apátok is összeszedi magát egy kicsit, míg itt van a lánya, és vissza nem húz Chicagóba. Nekem Lila azt mondta este, mivel a munkája megvárja, igazán jólesne neki pár hónap pihenés.

– Jézusom, öreg, totál igazad van! – helyeselt Brax, és Travisre nézett. – Az elmúlt években a kiscsaj a belét is kidolgozta. Már régről sem emlékszem rá másképp, mint edzés közben. A sport miatt járhatott egyetemre, ahol, nem is értem, hogy bírta, egyszerre tanult és versenyzett. Hadd pihenjen végre egy kicsit! – csillapította a barátunkat.

Halkan felnevettem, mert Brax ritkán érvelt racionálisan, de ezúttal szívemből szólt, és nagyon bölcsen.

– Nekem úgy tűnt, örül, hogy itthon lehet. Valószínűleg nagyon kimerült– jegyeztem meg.

– Ez mind igaz, de én akkor sem örülök, hogy apám házában lakik. Annyi szemét alak fordul meg nála. Nem akarom, hogy Lilának találkoznia kelljen velük, értitek? – Travis összegyúrte a szendvicse csomagolását, és letette a pultra.

Teljesen megértettem az aggodalmát. Gyerekkorunkban hárman vigyáztunk a kishűgára. Mi néhány évvel idősebb-

bek vagyunk, és Hógolyó időnként hangosan nehezményezte, hogy úgy bánunk vele, mintha még gyerek volna. Ám ha őszinte akarok lenni, én sem nagyon lelkesedtem az ötletért, hogy az apjánál lakjon.

– Tudod, mit? – jutott hirtelen eszembe valami. – Fel tudnám ajánlani Lilának a házam melletti kerti lakot. Majd mondom neki ezt is, ha beugrik a héten megbeszélni a munkát. Georgie akar majd beköltözni, ha végez a suliban, de az csak néhány hónap múlva esedékes, és Hógolyó addigra visszatér Chicagóba. – Georgia a kishúgom, a legfiatalabb Reynolds gyerek. Jóban vagyunk, és már akkor lestoppolta a ház kertjében álló kis vendéglakot, amikor két éve megvettem az ütött-kopott épületet, hogy teljesen felújíttassam.

Travis bólogatott, miközben az utolsó falat ételt rágta. A válla szemmel láthatóan ellazult.

– Kösz, haver! Jövök neked eggyel.

– Egy kicsit meg vagyok sértődve, amiért nem engem kértél meg, hogy adjak munkát Lilának – vigyorgott ránk Brax, és kötekedve megbillegttette a szemöldökét Trav felé. – Nálunk is mindig elkél a segítség az irodában, és ha nálunk dolgozna a kiscsaj, biztosra vehető, hogy sokkal több Cottonwood Cove-i fazonban felmerülne az ötlet, hogy házat vásároljon.

– Bazmeg, ezt felejtse el! – csattant fel Travis. – Tudom, hogy Hugh biztosan nem él vissza a helyzettel, de *te* képtelen vagy mással gondolkodni, mint a cerkáddal.

Brax olyan leforrázott arcot vágott erre, hogy muszáj volt nevetnem. Mintha arcon csapták volna.

– Azért lássuk be, Hugh is a farkával gondolkodik. Csak kérdezd meg Tory Hopkinst. Pont a múlt héten részegen sírta ki magát a vállamon, mert pár ital után felmerült benne a fájdalmas emlék, Hugh hogyan forgatta fel az életét,

aztán hogyan hagyta faképnél. – Kiitta az utolsó korty sö-
rét, és kihívóan felém fordult.

– Te seggfej... – Megráztam a fejem. – Amúgy egyáltalán miért te beszélgetsz vele erről? Azt azért ne felejtsük már el, hogy amikor gimiben együtt jártunk, egyszer ott találtam a lelátó alatt, amint épp Tony Randallt szopta le serényen. Azaz mondhat ő bármit, de az, hogy *én* elcsábítottam, majd faképnél hagytam volna, egyáltalán nem igaz. Nem faképnél hagytam, hanem egy farokkal a szájában. Ami óriási különbség! Arról meg nem tehetek, hogy ennyi év után is az enyémet hiányolja!

– A legjobb lenne, ha egyikőtöket sem engedném Lila közelébe – morgott Travis. – De Hugh legalább mindig hűgaként kezelte Lilit, ő nem nyúlna hozzá egy ujjal se. Nálad viszont – nézett Travis keményen Brax szemébe – csak idő kérdése, mikor lépnéd át azt a bizonyos határt.

– Ne már! Mikor léptem át egyetlen határt is? – Brax felemelte a karját, mint akit vérig sért maga a feltételezés is.

– Megdugtad a középulis barátnőmet – emlékeztette Travis.

– De épp szünetet tartottatok! – emelte fel a hangját Brax. – És ne vedd sértésnek, de nem én voltam az egyetlen, aki megdugta Donnat. Nagyon is *népszerű* lány volt.

– Hugh nem dugta meg, és ha visszaemlékszel... *én sem!* – felelte a vigyorát alig palástolva Travis. Ezen utólag sokat viccelődtünk mi hárman. Donna másfél évig szédítette Travist, ami egy kamasz srác számára maga az örökkévalóság, és azt hajtogatta, hogy meg akarja őrizni a szüzességét a házasságig. Aztán dobta Travist, és onnantól füvel-fával lefeküdt.

De velem valóban nem.

Én nem voltam *olyan* srác.

Szerettem csajozni, és igencsak lelkesedtem a szexért is – ami nagyon enyhe kifejezés! Rengeteget randiztam, de inkább a kötetlenebb kapcsolatokat kedveltem. Nem láttam okát, miért ne így álljak hozzá. Emellett tiszteletben tartottam annyira a hármunk barátságát, hogy nem rúgtam fel a szabályokat.

Ami Braxre is igaz volt. Csak a szája járt mindig.

– Jól van, most már muszáj visszamennem dolgozni. – Travis elvette az összegyűrt csomagolópapírt a pultról, kidobta a kukába, aztán felállt, és a vállamra csapott. – Még egyszer kösz, hogy segítesz Lilának.

– Még szép! Tudod, hogy bármit megtennék a kiscsajért!

Travis felém intett, aztán Brax felé, és elindult kifelé az ajtón.

– Azt hiszem, lassan én is visszacsámpázok – emelkedett fel Brax rövid idő múlva. – Jobb, ha a srácok körmére nézek, mert több meló van, mint általában. Biztos vagy benne, hogy nem lesz gondod vele, ha Lila itt dolgozik?

Úgy tűnhetett, mintha csupán viccelne, de tudtam, mire céloz.

– Persze. Travis húga, akit egész életemben ismertem, szóval kicsit mintha az én testvérem is lenne. Nem fog gondot okozni! Van, aki képes uralkodni a farkán – vigyorgtam Braxre, és megemeltam a szemöldökömet. Nem lehet gond! Sosem láttam mást a kiscsajban, mint a barátom húgát, és ez nem változik, pedig nem vagyok vak, látom én is, hogy rohadtul vonzó nővé cserepedett.

De Braxszel ellentétben én felismerem, ha valaki tabunak számít.

Mellesleg egyáltalán nem tetszett az a hangnem, ahogy a lányt emlegette.

– Ja, ja, haver – vigyorgott rám Brax. – De a fenébe is, rohadt jó nő lett belőle. Okos is, meg rá van írva, hogy

tudja, mit akar. Lehet, haver, hogy nem is lesz olyan könnyű, mint gondolnád! De... – csapott a vállamra – itt leszek, ha valakinek a vállán ki akarod sírni magad, amikor ingadozni kezdesz.

– Nem lesz rá szükség, de kösz. És most húzzál melózni!

A feje fölé emelt kézzel intett egyet, és kísértelt az ajtón.

Magamban felnevettem, belegondolva, hogy Brax aggodik. Soha nem volt gondom azzal, hogy visszafogjam magamat a nők közelében. Egyszerűen nem olyan fából faragtak.

Nem lesz itt semmi gond!